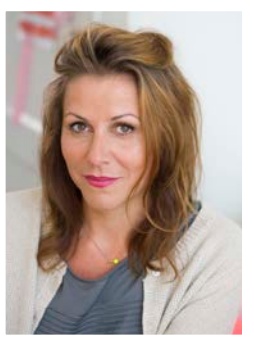

TJD

Wat doe je met je tijd, hoe ga je om met de uren
in je dagen? Drie mensen vertellen.

Marleen de Lange

✕ 42 jaar 📍 Utrecht ❤️ moeder van Dax (8) en Fiene (5)
🔗 grafisch ontwerper 🐾 Bettiespark.nl

“Zonder een klok in de buurt te hebben, weet ik tot op het kwartier nauwkeurig hoe laat het is. Ik ben altijd met de tijd bezig: hoeveel tijd heb ik nog, wat kan ik nog doen? Het liefst doe ik zo veel mogelijk op een dag. Alles moet snel. Als ik overdag hard heb gewerkt, kook ik 's avonds ook snel en verf ik het liefst nog even in rap tempo een deur. Na een drukke dag is het moeilijk om thuis die knop om te zetten. Er zijn mensen die het kunnen: afmaken wat ze moeten doen en dan een uurtje voor zichzelf. Voor mij werkt dat niet, want mijn to-do-lijstje is nooit af. Het werkt beter als ik af en toe even niets hoeft, behalve iets ontwerpen voor mezelf.

Met een goede vriendin, Severine, maak ik sinds kort blinde drukken: grafische ontwerpen gedrukt in papier. In een Fablab, dat zijn ateliers door heel Nederland waar je tegen een kleine vergoeding met dure machines kunt werken, maken we met een laserprinter eerst een mal van kunststof. Die plaat gaat door de etspers. Drukpers is eigenlijk een eeuwenoude grafische techniek waar we een moderne draai aan geven.

Voor opdrachtgevers ontwerp ik alles digitaal. Met de computer kun je eindeloos schaven aan een ontwerp, ik weet nooit wanneer het echt klaar is. Meestal bepaalt de tijd dat iets klaar is en het werk naar de opdrachtgever moet worden gestuurd. Als ik geen deadline zou hebben, werkte ik eindeloos door. Ik denk namelijk altijd dat mijn werk nog beter kan. Pas als ik een paar maanden later producties weer terugzie, denk ik: dat ziet er best goed uit, waarom heb ik toen zo lang op die ene centimeter zitten priegelen? Bij een drukpers werkt het heel anders: je weet pas op het allerlaatste moment of iets mooi wordt, en dan is het definitief. Priegelen of schuiven is er dan niet meer bij. Ik zou wel wat meer in het moment willen leven, maar dat is nog best lastig. Met deze ontwerpen kan ik af en toe toch een luchtbelletje in mijn dag maken. Als ik een strenge deadline heb, ga ik een halfuurtje iets voor mezelf ontwerpen. Het voelt net alsof ik iets stiekems doe, maar het werkt wel. Daarna ben ik een stuk creatiever, ook fijn voor mijn opdrachtgevers.” ➡

'DIE ZES SECONDEN OP EEN GOLF
KUNNEN ME EEN HELE WEEK EEN
FANTASTISCH GEVOEL GEVEN'

Wiebe Heetvelt

✕ 18 jaar 📍 Haarlem ➡ golfsurfer, surfinstructeur

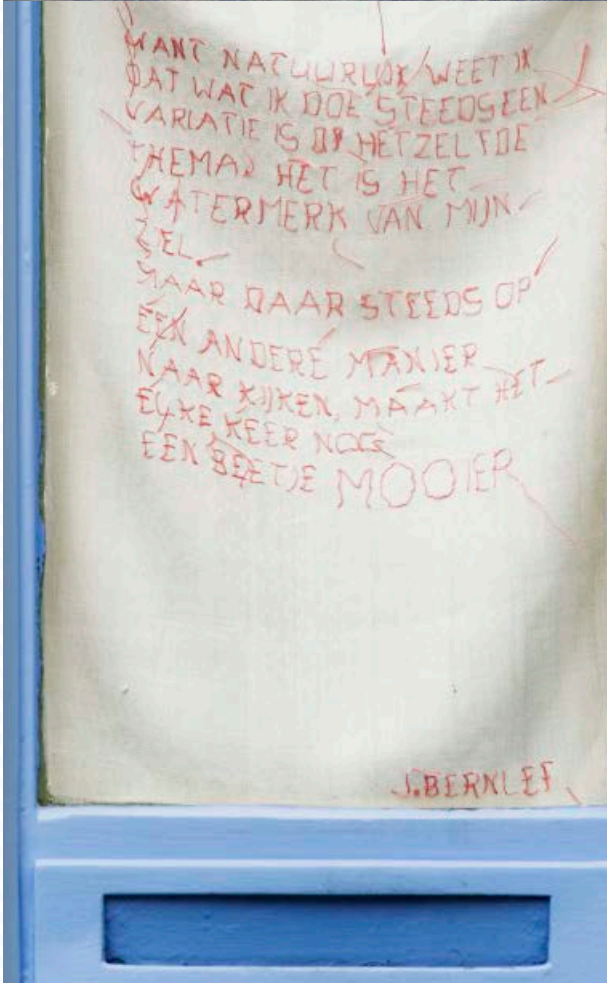
* * * * *

“Iedere ochtend bij het wakker worden vraag ik me af wat voor golven er staan. De zee is altijd anders. Als je bedenkt dat overal in de wereld het zeewater voortdurend in beweging is, van dalen naar stijgen naar dalen, elke zes uur weer, dat is toch heel bijzonder? Daarom hou ik zo van de zee en van kustlijnen. De gedachte dat het water altijd maar doorgaat, geeft rust. Ik zou wel elke dag willen surfen, maar ik kan maar zo’n twee keer per week naar het strand. Het liefst surf ik in de winter, dan zijn de golven het hoogst. Eén keer surfte ik in de sneeuw, het strand was toen helemaal wit en verlaten.

Op een Nederlandse golf rijd je hooguit zes seconden. Maar die zes seconden kunnen je een hele week een fantastisch gevoel geven. Soms loop ik dagen met een grijs op mijn gezicht vanwege die éne golf. In de winter is er nauwelijks iemand op het strand, die stilte is heel bijzonder. Ik ga trouwens wel altijd met vrienden, en vooral met mijn broertje. Als je na een sessie de zee uit komt en er is niemand om dat geweldige gevoel mee te delen, is surfen een stuk minder leuk. Ook als je anderen

een mooie golf ziet afrijden, geeft dat een kick. Na twee uur surfen zijn we dan wel moe, maar we hebben ook weer nieuwe energie en een voldaan gevoel. Golfsurfen vraagt veel van je geduld. Het is een combinatie van op het juiste moment, op de juiste plaats de juiste beweging maken. Als het je na veel proberen lukt een keer op een golf mee te rijden, wil dat nog niet zeggen dat je het vanaf dan kunt. Je moet je niet zo bewust zijn van wat je doet, je moet genieten van het spel. De beste surfer op zee is degene die de meeste lol heeft. Natuurlijk, hoe vaker je surft, hoe beter je wordt, maar soms heb ik na twee uur maar op één golf kunnen rijden. En soms zijn het er dertig, dat kan ook, je hebt er nu eenmaal niks over te zeggen. De zee bepaalt, daar moet je je aan over kunnen geven.

Ik zie ze weleens jongens in hippe surfkleding op het strand, met een duur board. Het lijkt heel wat, maar daar gaat het bij surfen helemaal niet om. Als je op het water bent, heb je wel wat anders aan je hoofd. Dan gaat het maar om één ding: voor even één zijn met de zee.” ➡➡

Sanny de Zoete

✂ 60 jaar 📍 Delft ❤️ moeder van Jasper (29), latrelatie met Kees Jaap ➡ kunsthistorica, linnenexpert 🐣 Sannydezoete.nl

“Ik vecht iedere dag tegen het idee dat ik het te druk heb. Daarom neem ik iedere dag drie keer de tijd om rustig aan tafel te eten. Ik woon alleen, maar ik gebruik altijd een linnen kleed en mooi servies en bestek. Je eet om je lichaam energie te geven, maar als je daadwerkelijk rust neemt voor een maaltijd, laadt je lichaam pas echt op. Een gewone gehaktbal met jus en aardappelen smaakt bovendien lekkerder aan een mooie tafel. En als je bedenkt dat een aardappel er zo’n honderd dagen over doet om eetbaar te worden, kan ik ook wel ruim de tijd nemen om ’m op te eten. Vroeger dekte iedereen de tafel met een kleed: doordeweeks een eenvoudig kleed, in het weekend een wit linnen damast kleed. Wist je dat de huismus bijna uit Nederland is verdwenen onder andere omdat we nooit meer onze tafelkleden buiten uitkloppen? Zelf nam ik ook amper de tijd voor het eten, tot ik zo’n 25 jaar geleden per toeval een mooie jugendstil-handdoek uit een berg oude lappen bij een textielsorteerderij viste. Ik vond dat patroon zo prachtig, dat ik het tegen een

kleine betaling mee naar huis kon nemen. Met één wasje van negentig graden was het weer schoon. Na een overvolle werkdag besloot ik eens mijn andijvie met jus op een wit linnen tafelkleed te serveren. Ik was heel moe, maar zittend aan dat kleed werd ik helemaal kalm. Linnen is mooi van structuur, zacht maar ook sterk. Die ervaring maakte indruk. Ik voelde de stress wegzakken, heerlijk. Ik werd een verzamelaar van tafellinnen. En om daar verdieping aan te geven, ging ik kunstgeschiedenis studeren. Nu ga ik naar markten en beurzen en kom ik bij adellijke families op kastelen thuis. Ik verkoopt antiek linnen, maar heb ook mooie jugendstil-patronen opnieuw in productie genomen. Het zou mooi zijn als die tafelmomenten terugkomen, in je eentje of met anderen. Gesprekken worden persoonlijker rondom een mooi gedekte tafel. Mensen blijven ook langer natafelen, het werkt echt. Een molton onder het kleed zorgt ervoor dat je nog zachter ‘zit’. En komt er een vlek op, dan borduur je er toch iets overheen?” ●

'GESPREKKEN WORDEN
PERSOONLIJKER RONDOM EEN
MOOI GEDEKTE TAFEL'

